

Yeni Gün Yoktur

ipliklerle
bıçağın ucunda
dönüyor dünya
yıllarca kendi kendine
güneşte örülüyor yalanlar
devletler tepesinin üstünden
kısmet denizine sarılıyor makaralar
ipliklerle

kar yorganlarıyla örtülü toprak
kasvetli yalnızlıklarla dolu gökyüzü:

“bana ‘ağır yüzlü Turgut’ derler
iyilik ateşlerinin söndüğünü
ve kara çalıların örüldüğünü
gördüm
kendimi mezarımın başında bekliyorum.”

bir çocuğum
buz dolu taş sokakta
kimsesiz kaldırımlar yok
ben de burada değilim
eğer sen yoksan

bir
kapının
yokluğu
simsiyah
bir başka
kapıdır
aslında

çıkışlara yaklaştığında
her şeyin değiştiğini anlarsın:

aklımıza çekili bu fotoğraflar
kafasız fotoğraflara gömülü halatlar
sımsıkı tutunuyor kelimeler yana yana
görünmez bir duvarın tepesinde yazarlar

ve bir sabahın durgunluğu yapraklanıyor ağaçlarda
ustura keskinliğiyle anlıyoruz büyük gecersiz gökyüzünü

Zafer Yalçınpınar
Ocak-Şubat 2015